

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **DELTA legal, advokátní kancelář s.r.o.**
se sídlem Na příkopě 988/31, Praha 1 – Staré Město

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
se sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2024, č. j. 10000/8341395/24/353/SI, sp.
zn. CSSZ/DEL/154/24

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Odůvodnění:

Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla dle § 83 odst. 6 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění (zákon o nemocenském pojištění), s účinností ode dne 1. 11. 2024 delegována místní příslušnost pro provádění pojištění zaměstnanců a ke kontrole plnění povinnosti v pojištění žalobce jakožto zaměstnavatele, stanovená podle ustanovení § 83 odst. 1 písm. a) zákona o nemocenském pojištění, z Územní správy sociálního zabezpečení pro hlavní město Prahu a Středočeský kraj, Pražské správy sociálního zabezpečení (PSSZ), na Územní správu sociálního zabezpečení pro Kraj Vysočina, Jihomoravský kraj a Zlínský kraj, Okresní správu sociálního zabezpečení Blansko (OSSZ v Blansku).
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce, který má podle registru pojištěnců přihlášených 10 zaměstnanců, je podle adresy sídla veden v registru zaměstnavatelů u PSSZ dle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o nemocenském pojištění. Důvodem přijatého opatření bylo přetížení výkonu agend sociálního pojištění zajišťovaných v působnosti PSSZ. Vzhledem k riziku přetížení při výkonu agend sociálního pojištění, zejména časových prodlev při provádění nemocenského pojištění zaměstnanců, přistoupila žalovaná k přijetí opatření, které umožnilo přesun výkonu agend sociálního pojištění zajišťovaných PSSZ tak, aby došlo k rovnoměrnějšímu rozložení agend mezi jednotlivé územní správy sociálního zabezpečení. K nesouhlasným vyjádřením žalobce ze dne 18. 6. 2024 (Vyjádření I.) a ze dne 16. 10. 2024 (Vyjádření II.) žalovaná uvedla, že delegací místní příslušnosti nedojde ke zvýšení jeho administrativní zátěže, a to vzhledem k vysoké míře elektronizace agend správ sociálního zabezpečení.

Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě tvrdil, že napadené rozhodnutí zcela vybočuje z mezí, které pro použití institutu delegace místní příslušnosti stanovuje § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění, a citoval z něj. Uvedl, že *a contrario* v jiných než zákonem vymezených případech nelze o delegaci místní příslušnosti rozhodnout. Provádění nemocenského pojištění je organizováno na územním principu, k čemuž slouží institut místní příslušnosti upravený v § 83 zákona o nemocenském pojištění. Je povinností žalované organizovat svou činnost tak, aby odpovídala zákonným požadavkům, tedy plnit i povinnost přizpůsobit své personální a materiální zabezpečení úkolům, které jsou jí zákonem svěřeny. Poukázal na odbornou literaturu, dle které má být institut místní příslušnosti využíván zcela výjimečně, zejména pokud zaměstnavatel s velkým počtem zaměstnanců změní sídlo účárny anebo soustřeďuje mzdovou agendu z více mzdových účtáren do jedné. Při využívání tohoto institutu má být postupováno obdobně jako při delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní dle § 18 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (daňový řád). Odkázal na judikaturu k delegaci místní příslušnosti správy daní, k níž bude docházet tehdy, kdy je skutečná činnost soustředěna na jiném území, než se nachází její zapsané sídlo. Místně příslušným tak má být správce daně se sídlem blíže místu reálného podnikání daného subjektu, pokud bude následně správa daní efektivnější a hospodárnější pro daňový subjekt i správce daně. Účelnost delegace je dána, pokud se místní příslušnost přesouvá tam, kde je reálně místo podnikání

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

(reálného každodenního chodu) společnosti, eventuálně místo pobytu jednatele nebo společníka. Nikoliv však pro kapacitní důvody na straně správce daně.

4. Dle žalobce je tak smyslem institutu delegace místní příslušnosti umožnit provádět efektivní správu pojištění i tehdy, pokud by tomu bránily objektivní důvody vně žalované, předně v případech kdy by subjekty nemocenského pojištění administrativně přenášely své sídlo mimo obvod územních správ do míst, kde fakticky svoji činnost vykonávají. Nemůže však sloužit k řešení čistě interních problémů na straně žalované. V takovém případě by se jednalo o popření institutu místní příslušnosti, neboť by organizace nemocenské pojištění byla fakticky dána na libovůli žalované.
5. Dle žalobce se žalovaná snaží řešit toliko své vlastní kapacitní problémy. Ty nesouvisí s prováděním pojištění, ale pouze s její organizační neschopností. Přetíženost zaměstnanců PSSZ lze řešit organizačními a technickými opatřeními (posílením kapacit v Praze, přičemž nic nebrání tomu, aby k internímu posílení kapacit v Praze využila nedostatečně vytížené zaměstnance OSSZ Blansko, není nezbytné, aby její zaměstnanci fyzicky seděli v Praze). Místo posílení interních kapacit však žalovaná zvolila řešení, které dopady její vlastní organizační neschopnosti externalizuje. Žalobce k tomu poukázal na sdělení žalované o přesunech agend zaměstnavatelů na méně vytížené OSSZ ze dne 2. 7. 2024 s tím, že je napadené rozhodnutí výsledkem systematického organizačního opatření, které žalovaná realizovala vůči tisícům zaměstnavatelů. Ze strany žalované tedy dochází ke svévolnému zneužívání institutu delegace místní příslušnosti v přímém rozporu se základním atributem tohoto institutu spočívajícím ve výjimečnosti jeho užití.
6. V daném případě není delegace místní příslušnosti účelná, neboť na straně žalobce neexistují žádné objektivní důvody, které by delegaci místní příslušnosti jakkoli odůvodňovaly. Adresa žalobce se nachází na Praze 1, kde se rovněž nachází kancelář žalobce využívaná k poskytování služeb, a kde je soustředěna veškerá jeho činnost včetně činnosti jeho zaměstnanců. Oproti tomu v Blansku, ani kraji Vysočina, Jihomoravském kraji nebo Zlínském kraji žalobce žádnou provozovnu, pobočku kanceláře ani jiné zastoupení nemá. Delegace vede k administrativní zátěži na straně žalobce, nadto se změna dotkne dalších povinností zaměstnavatele (informovat zaměstnance, provést změny v používaných vzorech pracovníprávních dokumentů, interních předpisech, apod.).
7. Závěrem nesouhlasil se způsobem, jakým s ním byla delegace místní příslušnosti projednána. Postup žalované, která uvedla, že zaměstnavatele písemně vyrozumí o delegaci a poté postupuje podle případné reakce zaměstnavatele, nelze považovat za projednání. Tím se obecně rozumí vzájemná diskuze spojená s výměnou stanovisek a vysvětlení, zpravidla s cílem dosáhnout shody. Ve Vyrozumění o delegaci místní příslušnosti ze dne 10. 6. 2024 (Vyrozumění) bylo uvedeno, že k samotné delegaci dojde až na základě vydaného správního rozhodnutí s tím, že předpokládaným dnem delegace je 1. 9. 2024. Jelikož do tohoto data žalobce žádné vyjádření ani rozhodnutí ze strany žalované neobdržel, legitimně očekával, že jeho argumenty ve Vyjádření I., které zaslal žalované dne 18. 6. 2024, byly zohledněny a že k delegaci místní příslušnosti nedojde. Sdělení žalované ze dne 14. 10. 2024, zn. 100000/6454194/24/353/SI, č. j. CSSZ/DEL/154/24/2-4 (Sdělení), reagující na Vyjádření I., obdržel až dne 14. 10. 2024, tedy téměř po čtyřech měsících. To nepředstavuje vyřízení věci bez zbytečných průtahů, přičemž argumenty žalobce byly žalovanou zcela opomenuty. Bez řádného zdůvodnění odmítla žalovaná také analogii s institutem delegace místní příslušnosti k výkonu správy daní.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

8. Dle žalobce je delegace místní příslušnosti pouze z kapacitních důvodů na straně žalované (provedená výše popsáním způsobem) zároveň v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů vymezených v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád (správní řád), podle nichž má správní orgán mimo jiné vyřizovat věci bez zbytečných průtahů, šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy dotčených osob, zasahovat do práv dotčených osob jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu a postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a dotčené osoby co možná nejméně zatěžovat.
9. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované a další podání účastníků řízení

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná předně uvedla, že historicky byla místní příslušnost správy sociálního zabezpečení (§ 83 odst. 1 písm. a/ zákona o nemocenském pojištění) určena místem mzdové účtárny a pokud zaměstnavatel neměl mzdovou účtárnu, pak byla určena jeho sídlem (tedy místem, kde zaměstnavatel zpracovával mzdovou a personální agendu, resp. uchovával mzdové a personální podklady). Zachování takto určené místní příslušnosti již ztrácí své opodstatnění, neboť zaměstnavatelé své povinnosti v nemocenském pojištění, v důchodovém pojištění a při odvodu pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti plní v elektronické podobě. Také kontroly v dané oblasti stále častěji probíhají elektronicky. Pokud není vhodné či možné kontrolu provést distančně, pak i nadále probíhá v místě mzdové účtárny či v sídle zaměstnavatele, a to bez ohledu na skutečnost, která správa sociálního zabezpečení je pro zaměstnavatele místně příslušná. Podotkla, že určení místní příslušnosti dle místa mzdové účtárny či sídla zaměstnavatele nezohledňuje počet zaměstnanců, u kterých správa sociálního zabezpečení zajišťuje provádění jejich nemocenského pojištění.
11. Žalovaná konstatovala, že institut delegace místní příslušnosti byl do zákona o nemocenském pojištění implementován s účinností od 7. 12. 2015 zákonem č. 317/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 582/1991 Sb. organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen zákon č. „317/2015 Sb.“). Uvedená právní úprava byla přijata v souvislosti se zákonem č. 234/2014 Sb., o státní službě, účinným od 1. 7. 2015, a to zejména pro situace, kdy zaměstnavatel s velkým počtem zaměstnanců změní místo mzdové účtárny anebo přesune výkon mzdové agendy z více mzdových účtáren do jediné. Správa sociálního zabezpečení, by nebyla schopna rychle zareagovat na značné zvýšení pojištěných zaměstnanců. V této souvislosti bylo shledáno zvýšené riziko při provádění nemocenského pojištění zaměstnanců (výplaty dávek nemocenského pojištění po lhůtě jejich splatnosti, zvýšených nákladů na zajištění výplat dávek včas). Právní úprava tak přinesla možnost z moci úřední určit správu sociálního zabezpečení, která kapacitně zvládne plnit povinnosti v nemocenském pojištění.
12. Žalovaná citovala § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění a zdůraznila, že provádění nemocenského pojištění představuje finanční zabezpečení ekonomicky aktivních osob po dobu sociální události. Právní úprava týkající se delegace místní příslušnosti byla přijata za účelem eliminace zvýšeného rizika výplaty dávek nemocenského pojištění po lhůtě jejich splatnosti či rizika, že dojde ke zvýšení nákladů na zajištění výplat těchto dávek včas. Pojem „účelnost“ v sobě zahrnuje kritérium, že nově příslušná správa sociálního zabezpečení kapacitně zvládne provádění nemocenského pojištění zaměstnanců daného zaměstnavatele. Je-li rozhodnutím ČSSZ podle ustanovení § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

určena nově místně příslušná správa sociálního zabezpečení, pak se místní příslušnost této správy vztahuje nejen na oblast nemocenského pojištění, ale i na oblast důchodového pojištění a pojistného dle § 7 odst. 2 a §104b odst. 2 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“).

13. K námitce účelnosti delegace žalovaná odkázala na své Sdělení a citovala z něj. Podotkla, že žalobcem uváděná judikatura se vztahuje k místnímu šetření prováděnému správcem daně. Zákon o nemocenském pojištění ani další zákony z oblasti sociálního pojištění však místní šetření neobsahují. Zdůraznila, že agenda orgánů sociálního pojištění nezahrnuje pouze správu odvodových povinností, ale i zajištění pojištěnců v oblasti nemocenského pojištění a důchodového pojištění, a další činnosti. Jelikož na území hlavního města Prahy dochází trvale ke značné koncentraci podnikatelů s trvalým bydlištěm a zaměstnavatelů se sídlem v Praze, PSSZ z dlouhodobého hlediska vykazuje výrazné přetížení. Odkázala k tomu na statistické údaje uvedené na svém webu. Uvedla, že pro budoucí období bylo shledáno riziko časových prodlev při provádění nemocenského pojištění zaměstnanců. Z tohoto důvodu žalovaná v roce 2023 přistoupila k přijetí opatření spočívajícího v přesunu agend z PSSZ tak, aby došlo k jejich rovnoměrnějšímu rozložení v rámci České republiky. S účinností od 1. 9. 2023 a v jednom případě od 1. 10. 2023 byla rozhodnutím ČSSZ delegována místní příslušnost z PSSZ na jinou okresní správu u prvních devíti zaměstnavatelů s nejvyšším počtem zaměstnanců (obchodní řetězce, Správa železnic, Univerzita Karlova). Současně probíhala jednání vedení ČSSZ se zástupci zaměstnavatelů, přičemž ani v rámci těchto jednání nebyla shledána rizika při realizaci uvedeného opatření. Poukázala i na přesun místní příslušnosti u zaměstnavatelů vládního sektoru od 1. 11. 2023. V roce 2024 pak bylo přistoupeno k delegaci místní příslušnosti cca u 12 tisíc zaměstnavatelů. O tomto záměru byli zaměstnavatelé informováni prostřednictvím tiskové zprávy, na kterou žalovaná odkázala. Následně bylo každému zaměstnavateli zasláno písemné vyrozumění o delegaci místní příslušnosti. Řádově v desítkách případů bylo vyrozumění doručeno fikcí, případně zaměstnavatelé uplatnili proti navrhované delegaci místní příslušnosti námitky. Těmto zaměstnavatelům bylo následně zasláno písemné sdělení obsahující podrobnější vysvětlení, v případě žalobce se jedná o Sdělení žalované ze dne 14. 10. 2024. Zaměstnavatel od žalované obdržel vyrozumění o delegaci na nově příslušnou správu sociálního zabezpečení a teprve následně po uplynutí lhůty pro vyjádření mu žalovaná doručila rozhodnutí o delegaci.
14. Dle žalované znamená delegace místní příslušnosti pro zaměstnavatele ve vztahu k nově místně příslušné správě pouze změnu (výše uvedených) údajů. Žádnou další administrativní zátěž nepřináší, neboť procesy v oblasti sociálního pojištění jsou digitalizované, protože kontroly probíhají buď distanční formou, nebo jsou i nadále realizovány v Praze. Současně na PSSZ zůstalo zachováno klientské centrum, na které se klienti mohou obracet se svými dotazy či mohou využít call centrum nebo ePortálu. Informování zaměstnance o změně orgánu sociálního zabezpečení je jednorázovou povinností zaměstnavatele. Závěrem žalovaná poukázala na změny místní příslušnosti (§ 83 odst. 1 písm. a/ zákona o nemocenském pojištění) i institutu delegace místní příslušnosti (§ 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění) s účinností od 1. 1. 2025, k čemuž odkázala na důvodovou zprávu k této novelizaci, z níž rozsáhle citovala. Zdůraznila, že předchozí projednání se zaměstnavatelem mělo pouze informativní charakter. Uvedla, že přistupuje aktivně k vyhodnocování provozních rizik a realizací jednotlivých opatření jim předchází. Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

je v agendě delegací ojedinělá a žalovaná ji hodnotila jako prostý nesouhlas s delegací místní příslušnosti, aniž by žalobce uvedl skutečné důvody, které mu brání či ztěžují plnění povinností v oblasti sociálního pojištění vůči nově příslušné správě sociálního zabezpečení.

15. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.
16. V replice k vyjádření žalované žalobce zdůraznil, že pravidlo určení místní příslušnosti místem mzdové účárny nebo sídlem zaměstnavatele se uplatní nadále vůči zaměstnavatelům, kteří se do registru zaměstnavatelů přihlásili před 1. 1. 2025. K tomu citoval z § 83 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o nemocenském pojištění ve znění účinném od 1. 1. 2025. Místní příslušnost bude nově určena v souladu s bodem 2 téhož ustanovení s přihlédnutím k provozním možnostem jednotlivých územních správ sociálního zabezpečení. Žalobce namítal, že u zaměstnavatelů registrovaných před 1. 1. 2025, u nichž nedochází ke změně sídla nebo místa mzdové účárny, má být proto zachována právní jistota ohledně jejich v minulosti zákonem určené místní příslušnosti. Důvodem pro přijetí výše uvedené nové právní úpravy mohly pochybnosti o zákonnosti předchozího přístupu ze strany žalované. Pokud by bylo možné institut delegace místní příslušnosti využívat tímto způsobem, bylo by přijetí nové právní úpravy nadbytečné, protože i při registraci nových zaměstnavatelů by žalovaná mohla vždy rovnou rozhodnout o delegaci místní příslušnosti od počátku dle aktuálních potřeb žalované.
17. Následně žalobce citoval z odůvodnění pozměňovacího návrhu, kterým bylo do zákona o nemocenském pojištění přidáno ustanovení § 83 odst. 6 tohoto zákona. Uvedl, že pokud by bylo od počátku záměrem ustanovení zaměstnavatele pouze předem informovat o zamýšlené delegaci, nepoužil by zákonodárce výraz „projednat“. Žalobcem citované odůvodnění nadto uvádí, že institut delegace má být využíván zcela výjimečně a zejména v případech, kdy zaměstnavatel s velkým počtem zaměstnanců mění sídlo účárny nebo soustřeďuje mzdovou agendu z více mzdových účáren do jedné. Zároveň je výslovně uvedena analogie s delegací místní příslušnosti k výkonu správy daní podle § 18 daňového řádu. Argument včasné výplaty dávek nemocenského pojištění ve vztahu k žalobci neobstojí, neboť v posledních 2 letech nečerpal žádný z jeho pojištěnců žádnou dávku nemocenského pojištění. Závěrem uvedl, že přibližně 3 týdny ode dne, kdy žalovaná obdržela od soudu žalobu k vyjádření, tento obdržel od OSSZ Blansko oznámení o zahájení kontroly. Časová souvislost zahájení kontroly s probíhajícím sporem je dle žalobce zarážející a spolu s vyjádřením žalované dokresluje její vrchnostenský přístup, který žalovaná k věci zaujímá. Žalobce uvedl, že považuje přístup žalované za nezákonný a hrubě odporující zásadám, na kterých spočívá právní řád ČR.
18. Žalovaná v duplice uvedla, že určení místně příslušné správy sociálního zabezpečení podle místa mzdové účárny či adresy sídla zaměstnavatele nezohledňuje počet jeho zaměstnanců a zároveň že na území hlavního města dochází ke značné koncentraci podnikatelů. Zároveň uvedla, že k delegaci bylo přistoupeno pouze u právnických osob v postavení zaměstnavatelů (pojištění OSVČ s trvalým bydlištěm v Praze i nadále provádí ÚSSZ se sídlem v Praze). Správní řád dle žalované nevyžaduje, aby k projednání určité věci bylo nařízeno ústní jednání, k čemuž odkázala na § 15 odst. 1 správního řádu. Žalobce ani nařízení ústního jednání nepožadoval, tudíž na jeho námitky bylo reagováno písemnou formou. Postup žalované odpovídá § 6 odst. 2 správního řádu.
19. K odkazu na daňový řád žalovaná uvedla, že při zpracovávání legislativního návrhu bylo vycházeno z již platné a účinné právní úpravy, avšak agendy obou správních orgánů nejsou Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

natolik shodné, aby bylo možné obě právní úpravy srovnávat. Uvedla, že § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění stanoví, že institut delegace lze využít, je-li to účelné z hlediska provádění nemocenského pojištění. Jinak řečeno, je-li to účelné z hlediska finančního zabezpečení ekonomicky aktivních osob po dobu sociální události, kdy dávka nemocenského pojištění těmto osobám nahrazuje ušlý příjem z pojištěné činnosti. Četnost čerpání dávek u jednotlivých zaměstnanců nemůže být jediným a rozhodujícím kritériem, nelze-li jednotlivé sociální události předvídat. Opatření spočívající ve výkonu práce z jiných částí republiky žalovaná realizuje u jiné agendy (důchodové oblasti, činnosti odvolacího orgánu, apod.). K oznámení o zahájení kontroly uvedla, že kontrola byla u žalobce naposledy provedena v roce 2017.

20. Dle žalované došlo k naplnění sledovaného záměru oboustranné spolupráce zaměstnavatelů a nově příslušných správ sociálního zabezpečení. Primárním důvodem nastalé situace je výrazná a stupňující se koncentrace podnikatelů a zaměstnavatelů na území hlavního města Prahy, ale i personální obtíže na PSSZ. Rozsah těchto důvodů nebylo možné ovlivnit, natož předjímat. Současně ani jeden z těchto důvodů nemůže být důvodem pro nevyplacení dávky nemocenského pojištění v zákonné lhůtě. Změna místně příslušné správy sociálního zabezpečení umožňuje zajistit výkon agend v zákonných lhůtách a bez vynaložení zvýšených finančních prostředků ze státního rozpočtu. Vzhledem k tomu, že institut delegace místní příslušnosti byl využit ve větším rozsahu, byl plánovaný záměr projednán se zástupci zaměstnavatelů a následně byla přijata legislativní změna účinná od 1. 1. 2025.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Soud o věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili. Důkazy navržené žalobcem soud neprováděl, neboť mu pro posouzení důvodnosti žalobních bodů postačoval obsah spisového materiálu, který si od žalovaného vyžádal a jímž se podle ustálené judikatury správních soudů důkaz neprovádí.
22. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Soud ze správního spisu zjistil tyto podstatné skutečnosti:
24. Součástí správního spisu je Podnět ÚSSZ se sídlem v Praze ze dne 24. 5. 2024 k delegaci místní příslušnosti.
25. Žalovaná následně vyrozuměla žalobce o delegaci místní příslušnosti přípisem ze dne 10. 6. 2024, č. j. CSSZ/DEL/154/24/2-1 (Vyrozumění), který byl žalobci doručen do datové schránky dne 13. 6. 2024. Žalovaná ve Vyrozumění uvedla, že k samotné delegaci místní příslušnosti dojde až na základě vydaného správního rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení s tím, že předpokládaným dnem, od něhož dojde k delegaci (resp. k delegaci nedoručí dříve), je 1. 9. 2024.
26. Dne 18. 6. 2024 bylo žalované doručeno do datové schránky Vyjádření I., v němž žalobce nesouhlasil s delegací místní příslušnosti k Okresní správě sociálního zabezpečení Blansko a žádal o ponechání místní příslušnosti u Pražské správy sociálního zabezpečení. Argumentoval obdobně jako v žalobě, nadto uváděl, že je společností s malým počtem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

zaměstnanců a v jeho případě převáží nevýhody delegace pro žalobce nad výhodami, které by měla přinést žalované.

27. Na Vyjádření I. reagovala žalovaná Sdělením (viz výše). V něm provedla podrobný výklad institutu delegace místní příslušnosti dle § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění a uvedla, že tato právní úprava byla přijata za účelem eliminace zvýšeného rizika výplaty dávek nemocenského pojištění po lhůtě jejich splatnosti a eliminace rizika zvýšených nákladů na zajištění výplat těchto dávek včas. Uvedené ustanovení umožňuje z moci úřední určit územní správu sociálního zabezpečení, která kapacitně zvládne plnit povinnosti v oblasti sociálního pojištění. Poukazovala na zatížení PSSZ s tím, že s ohledem na elektronizaci agend nedochází delegováním místní příslušnosti u jednotlivých zaměstnavatelů ke zvýšení administrativní zátěže. Popsala proces projednání delegace, a to tak, že zaměstnavatelé jsou nejprve písemně vyrozuměni o navrhované delegaci a poté je postupováno podle reakce zaměstnavatele, např. je reagováno na dotazy či vznesené pochybnosti. Uvedla, že právní úprava nestanoví, že zaměstnavatel musí s navrhovanou delegací místní příslušnosti souhlasit. Dále poukázala na nepřiléhavost žalobcem uváděné judikatury vztahující se k daňovému řádu. Upozornila na možnost využívat klientské centrum, call centrum, nebo služeb ePortálu ČSSZ. Závěrem poučila žalobce, že je-li třeba zodpovědět další dotazy nebo pochybnosti, je možné tak učinit ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení Sdělení, po uplynutí stanovené lhůty přistoupí k vydání správního rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti. Z připojené doručky plyne, že Sdělení bylo doručeno do datové schránky žalobce dne 14. 10. 2024.
28. Na Sdělení zareagoval žalobce Vyjádřením II., téhož dne doručeno do datové schránky žalované. V něm uváděl obdobně jako ve Vyjádření I. a v žalobě. Ke kritériu delegace místní příslušnosti poukázal na obsah žalovanou odkazovaných webových stránek. Dle tohoto odkazu má jít o společnosti s počtem 10 a více zaměstnanců, za které zaměstnavatel odvádí pojistné na sociální zabezpečení. Žalobce však zaměstnává pouze 6 zaměstnanců, z toho 5 na základě pracovní smlouvy a 1 na základě dohody o provedení práce (ten nedosahuje výše příjmů, která by zakládala povinnost odvádět pojistné na sociální zabezpečení). Pojistné je odváděno za 3 jednatele a 1 prokuristu. U žalobce působí několik spolupracujících advokátů, kteří nejsou zaměstnanci žalobce a ten za ně pojistné neodvádí. Žalobce tak má méně než 10 zaměstnanců, za které odvádění pojistné na sociální zabezpečení.
29. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
30. Dle § 83 odst. 1 písm. a), odst. 6 zákona o nemocenském pojištění v rozhodném znění *místní příslušnost územní správy sociálního zabezpečení pro provádění pojištění zaměstnanců včetně kontroly plnění povinností zaměstnavatelů v pojištění se řídí sídlem zaměstnavatele, pokud toto sídlo je shodné s místem mzdové účtárny nebo pokud zaměstnavatel nemá mzdovou účtárnu; pokud zaměstnavatel má mzdovou účtárnu a místo mzdové účtárny není shodné se sídlem zaměstnavatele, řídí se místní příslušnost územní správy sociálního zabezpečení místem mzdové účtárny. (6) Česká správa sociálního zabezpečení může na žádost zaměstnavatele nebo z podnětu místně příslušné územní správy sociálního zabezpečení delegovat místní příslušnost pro provádění pojištění včetně kontroly plnění povinností zaměstnavatelů v pojištění stanovenou podle odstavce 1 písm. a) na jinou územní správu sociálního zabezpečení, jestliže je to účelné z hlediska provádění pojištění. Rozhodnutí o delegaci podle věty první lze vydat jen po předchozím projednání se zaměstnavatelem, kterého se delegace týká; v řízení o delegaci se nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí, zahájení tohoto řízení se účastníky*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

zpravidla neoznamuje a v rozhodnutí o delegaci musí být uvedeno, která územní správa sociálního zabezpečení dokončí již zahájená řízení. Proti rozhodnutí o delegaci nelze podat opravné prostředky. Při změně okolností, za kterých bylo o delegaci rozhodnuto, může Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnout o změně nebo zrušení delegace; přitom platí ustanovení věty druhé a třetí obdobně. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ve věcech delegace se uveřejňují na úředních deskách dotčených územních správ sociálního zabezpečení a České správy sociálního zabezpečení a způsobem umožňujícím dálkový přístup, a to přede dnem, od něhož dochází k delegaci anebo ke změně nebo zrušení delegace.

31. Soud o věci uvažil takto:
32. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že důvodem delegace místní příslušnosti bylo vysoké vytížení PSSZ. Podstatou sporu je výklad § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění. Dle žalobce je smyslem delegace místní příslušnosti umožnit provádět efektivní správu pojištění tehdy, pokud by tomu bránily objektivní důvody vně žalované, a to pouze výjimečně. Tento institut však nemůže sloužit k řešení čistě interních problémů na straně žalované. Žalovaná oproti tomu argumentovala, že právní úprava přinesla možnost jednotlivým zaměstnavatelům z moci úřední určit místně příslušnou správu sociálního zabezpečení, která kapacitně zvládne plnit povinnosti v nemocenském pojištění.
33. Dle citovaného ustanovení § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění v rozhodném znění mj. plyne *„Česká správa sociálního zabezpečení může (...) delegovat místní příslušnost pro provádění pojištění včetně kontroly plnění povinností zaměstnavatelů (...) na jinou územní správu sociálního zabezpečení, jestliže je to účelné z hlediska provádění pojištění.“* Z čistě jazykového výkladu tak nevyplývá, že by měla být delegace přípustná pouze z důvodů vně ČSSZ (žalované). Zákonodárce do textu zákona nezahrnul ani podmínku, že by k delegaci místní příslušnost mohly správní orgány přistoupit pouze za výjimečných okolností. Výslovně však zavedl kritérium účelnosti, tedy že k delegaci místní příslušnosti může být přistoupeno za podmínky, že je to účelné z hlediska provádění pojištění.
34. Byť jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, lze se dle devátého senátu městského soudu od řešení, ke kterému směřuje jazykový výklad, odchýlit jen tehdy, hovoří-li pro odchýlení se přesvědčivé argumenty: *„Přesto ovšem má text zákona pro interpretaci značný význam. Je tomu tak nejen proto, že i historické a teleologické úvahy musí začít od textu zákona. Protože soudce je vázán zákonem a ve sbírce zákonů je vyhlášen jen text zákona, měl by (...) mít jazykový (a s ním související systematický) výklad přinejmenším prima facie přednost před historickým výkladem. Tím je myšleno, že na základě historických a teleologických argumentů se sice většinou lze odchýlit od textu zákona, ale na interpretovi v takovém případě leží argumentační břemeno. Pokud by však proti textu zákona stál izolovaně jen historický výklad jako v případě zjevné legislativní chyby, české soudy se přiklání k přednosti jazykového výkladu“* (WINTR, Jan. *Metody a zásady interpretace práva*. 2. vydání. Studie. Praha: Auditorium, 2019. ISBN 978-80-87284-75-9, str. 252-3). *„V zásadě platí, že při kolizi textu zákona a úmyslu zákonodárce by měl mít přednost text zákona, protože jen na něm se zákonodárce usnesl, jen ten byl vyhlášen a je adresátům práva přístupný lépe než důvodová zpráva a další historické dokumenty. (...) V hypotetickém případě nerozhodnosti teleologického výkladu tak má jazykový výklad přednost před výkladem historickým.“* (cit. tamtéž, str. 255-6). Obdobný přístup přijal také Nejvyšší správní soud, pročez uvedl, že *„mu nepřísluší dovozovat úmysl zákonodárce, a rozhodovat v tomto důsledku v rozporu s tím, jak zní litera zákona. Výklad právních norem podle úmyslu zákonodárce, tedy výklad tzv. historický,*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

je z hlediska právní teorie možno použít pouze jako výklad pomocný, který je třeba konfrontovat s výkladem provedeným ostatními interpretačními metodami. Jde totiž o výklad nejméně spolehlivý. „Není tedy rozhodné, co zákonodárce chtěl vyjádřit, ale to, co vyjádřil, tj. to, co lze ze slov zákona vyčíst.“ [in: Viktor Knapp, *Teorie práva*, C.H. Beck, Praha, 1995, str. 171]. Nejvyšší správní soud je totiž stejně jako soudy obecné vázán zákonem ve znění platném a účinném v době, kdy bylo vydáno jím přezkoumávané rozhodnutí“ (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2006, čj. 5 As 27/2006-67).

35. Nad rámec uvedeného je dle stanoviska soudu třeba před subjektivně historickým výkladem nutno upřednostnit objektivně-teleologický výklad, kterým má být vystižen obecný hodnotový smysl a účel právní normy v souvislosti s potřebami společnosti v aktuálních podmínkách, za nichž se právní norma realizuje. I když může studium historických pramenů přispět ke zjištění smyslu a účelu právní úpravy, musí výklad respektovat účelnost právní úpravy, musí být souladný s cílem předmětné právní úpravy. Jak uvedl Rudolf von Jhering v úvodu svého spisu *Účel v právu, účel je tvůrcem celého práva a neexistuje právní věta, která by nevěděla účelu za svůj vznik* (viz WINTR, Jan. *Metody a zásady interpretace práva*. 2. vydání. Studie. Praha: Auditorium, 2019. ISBN 978-80-87284-75-9, str. 169-170).
36. Na tomto místě soud podotýká, že argumentace žalobce fakticky vychází především z odůvodnění pozměňovacího návrhu poslance J. Z., číslo 2600, ke sněmovnímu tisku č. 406, kterým byl v legislativním procesu přijat institut delegace místní příslušnosti obsažený v § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění. Znění rozhodující pasáže odůvodnění je následující: „ČSSZ bude mít tímto návrhem možnost delegovat místní příslušnost na jinou OSSZ tehdy, shledá-li důvody takového návrhu účelnými z hlediska provádění nemocenského pojištění. Předpokládá se, že tento institut bude využíván zcela výjimečně, a to zejména v případech, kdy zaměstnavatel s velkým počtem zaměstnanců mění sídlo účtárny anebo soustřeďuje mzdovou agendu z více mzdových účtáren do jedné. OSSZ, která je příslušná k provádění nemocenského pojištění zaměstnanců podle sídla takové účtárny, nebude po účinnosti služebního zákona od 1. 7. 2015 schopna rychle zareagovat na značné zvýšení pojištěných zaměstnanců, protože přesun kapacit je nutně spojen se změnou systemizace, a k té bude docházet zpravidla jen jednou ročně. Důsledkem toho je u OSSZ zvýšené riziko výplat dávek po lhůtě jejich splatnosti nebo zvýšené náklady na úhradu nákladů na zajištění výplat dávek včas. Proto se navrhuje, aby ČSSZ mohla určit zaměstnavateli místně příslušnou OSSZ, která kapacitně zvládne plnit povinnosti v pojištění. S ohledem na potřebu zajistit ihned poskytování dávek nemocenského pojištění jeho zaměstnancům v souladu s právní úpravou, jakmile zaměstnavatel oznámí změnu adresy mzdové účtárny, je třeba, aby ČSSZ rozhodla o místní příslušnosti OSSZ co nejdříve. Proto proti rozhodnutí ve věci delegace nebude možno uplatnit opravné prostředky. Umožňuje se změna místní příslušnosti i na žádost zaměstnavatele, pokud to bude účelné. Navrhuje se postupovat obdobně jako při delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní podle § 18 daňového řádu.“ (cit. Pozměňovací návrh k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, sněmovní tisk č. 406, dostupné z <https://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=7&t=406>, přistoupeno 25. 4. 2025).
37. Soudu je znám taktéž text dokumentu *Změny v sociálním pojištění od 1.1.2016 - LIT165444CZ*, autorky Ing. Marty Ženíškové, dostupného z ASPI, na nějž žalobce v žalobě odkazuje. Tato publikace v zásadě toliko shrnula výše citované odůvodnění pozměňovacího návrhu. Soud proto při výkladu vyšel z odůvodnění pozměňovacího návrhu zveřejněného Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

na webových stránkách Poslanecké sněmovny, a nepovažoval text Ing. Marty Ženíškové za zdroj vypovídající o ustálených doktrinálních závěrech.

38. Soudu je zároveň znám stenografický záznam vystoupení Ministryně práce a sociálních věcí M. M. při projednávání Senátního tisku č. 132, ve věci novelizace zákona o nemocenském pojištění: *„Jedná se jednak o doplnění ustanovení, na základě kterých může Česká správa sociálního zabezpečení po projednání se zaměstnavatelem delegovat místní příslušnost na jinou než místně příslušnou Okresní správu sociálního zabezpečení, je-li to účelné. To je kvůli tomu, že když se stane, že se do nějakého menšího města přistěhuje třeba obrovský zaměstnavatel, postaví tam fabriku, najednou se tam objeví několik set lidí, tak aby to nemusel být potom strašný nápor na místní Českou správu sociálního zabezpečení. To je kvůli tomuto. A to je pozměňovací návrh, se kterým jsme souhlasili“* (dostupné z: <https://www.senat.cz/xqw/xervlet/psssenat/hlasovani?action=steno&O=10&IS=5592&D=11.11.2015#b16236>).
39. Obecný smysl a účel právní úpravy institutu nemocenského pojištění je vyjádřen v důvodové zprávě k zákona o nemocenském pojištění: *„Nemocenské pojištění je v České republice tradiční součástí oblasti sociálního zabezpečení. Jeho účelem jako jedné z oblastí sociálního zabezpečení je finančně zabezpečit ekonomicky aktivní občany pro případ krátkodobé ztráty výdělku (příjmu) z důvodu vybraných sociálních situací podmíněných změnou zdravotního stavu.“* (Vláda: Důvodová zpráva k zákonu č. 187/2006 Sb. o nemocenském pojištění, č. 187/2006 Dz). Soud podotýká, že zákon o nemocenském pojištění provádí právo na přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci, zakotvené v Čl. 30 Listiny základních práv a svobod (LZPS). Obdobně k důvodové zprávě zákona o nemocenském pojištění pak uvádí komentářová literatura k LZPS: *„Účelem systému nemocenského pojištění je mimo jiné zabezpečit jednotlivce v sociální situaci, kdy je dočasně práce neschopný (pracovní neschopnost), ale také v situaci spojené s rodičovstvím (peněžitá pomoc v mateřství) a dalších sociálních situacích (karanténa, péče o člena rodiny). V pracovní neschopnosti má občan právo na tzv. nemocenské, na něž vzniká nárok za splnění podmínek stanovených v NemPoj (pozn. soudu – zákon o nemocenském pojištění)“* (HLOUCH, Lukáš. Čl. 30 [Sociální práva. Právo na sociální zabezpečení]. In: HUSSEINI, Faisal, BARTOŇ, Michal, KOKEŠ, Marian, KOPA, Martin a kol. Listina základních práv a svobod. 1. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2021, marg. č. 32.). Jinými slovy řečeno, zákonem o nemocenském pojištění jsou uskutečňována ústavně garantovaná veřejná subjektivní práva fyzických osob – pojištěnců. Soud proto přisvědčuje hodnocení žalované, že podmínku *„jestliže je to účelné z hlediska provádění pojištění“* stanovenou § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění, je nutno ve světle výše uvedených východisek vykládat jakožto účelnost z hlediska finančního zabezpečení pojištěnců.
40. V daném případě je z citovaného odůvodnění pozměňovacího návrhu patrné, že primárním smyslem a účelem delegace místní příslušnosti je především zajistit ihned poskytování dávek nemocenského pojištění zaměstnancům, respektive že právní úprava má eliminovat riziko výplaty dávek po lhůtě jejich splatnosti nebo riziko zvýšených nákladů na zajištění výplat dávek včas. Skutečnost, že odůvodnění pozměňovacího návrhu nepředpokládá všechny případy, kdy taková potřeba může nastat, či že může nastat objektivní potřeba rozsáhlejšího užití institutu delegace místní příslušnosti, než byla původně předpokládána, nemůže na tomto závěru ničeho změnit. Jak nadto vyplývá z výše citovaného stenografického záznamu vystoupení ministryně M. M., zákonodárce nepředpokládal, že důvodem k delegaci budou pouze objektivní důvody vně žalované. Právě naopak, již v průběhu legislativního procesu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

bylo předpokládáno, že k delegaci může docházet také z kapacitních důvodů na straně České správy sociálního zabezpečení (žalované).

41. Jinými slovy řečeno, přijetí žalobcem předestřené výkladu by fakticky znamenalo teleologickou redukci, tedy omezení aplikovatelnosti § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění oproti textu zákona. Pro to však zde neexistují dostatečně silné argumenty. Žalobcem předestřený výklad nadto pomíjí, že účelnost provádění nemocenského pojištění spočívá především v efektivním a včasném vyplácení nemocenských dávek pojištěncům, tedy v naplňování ústavně garantovaného veřejného subjektivního práva pojištěnců. Soud proto na argumentaci žalobce nevešel.
42. Z výše uvedených důvodů není přílehavá ani žalobcem uváděná judikatura k delegaci místní příslušnosti dle § 18 daňového řádu. Jak správně uvedla žalovaná, agenda orgánů sociálního pojištění nezahrnuje pouze správu odvodových povinností, ale i zajištění pojištěnců v oblasti nemocenského pojištění. Soud akcentuje především argumentaci žalované rizikem časových prodlev, neboť tyto časové prodlevy mohou zásadně zasáhnout do veřejných subjektivních práv pojištěnců. Toto riziko je pro oblast nemocenského pojištění specifické, a judikatorní závěry k § 18 daňového řádu tak nelze k výkladu § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění analogicky užít. Skutečnost, že odůvodnění pozměňovacího návrhu předpokládalo při delegaci místní příslušnosti postup obdobný jako postup dle § 18 daňového řádu, nemůže na tomto závěru ničeho změnit.
43. Podle stanoviska soudu nelze hodnotit postup žalované jako popření institutu místní příslušnosti. Místní příslušnost toliko určuje, který z věcně příslušných správních orgánů je příslušný provádět pojištění zaměstnanců včetně kontroly plnění povinností zaměstnavatelů. Delegací na jiný věcně příslušný správní orgán k popření institutu místní příslušnosti nedojde, a to ani v případě, kdy je delegace prováděna hromadně. Jak již soud uvedl výše, z textu předmětného ustanovení neplyne, že by institut delegace místní příslušnosti měl být užit pouze výjimečně. Skutečnost, že se žalovaná rozhodla řešit přetíženost PSSZ delegací místní příslušnosti ve vztahu k většímu počtu zaměstnavatelů, proto nemůže vést k závěru, že ze strany žalované došlo ke zneužití institutu delegace místní příslušnosti. Pro posouzení zákonnosti postupu žalované není rozhodné, zda mohla zvolit jiná řešení (posílení interních kapacit, atd.). Žalovaná postupovala v mezích § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění a proto její postup nebyl nezákonný.
44. Ani skutečnost, že dochází k delegaci místní příslušnosti mimo sídlo a místo podnikání žalobce, dle stanoviska soudu nevede k závěru, že delegace není účelná z hlediska provádění pojištění. Účelnost daného kroku spočívá delegaci na méně vytíženou správu sociálního zabezpečení (delegace mimo místo faktického výkonu podnikání byla ostatně uváděna jako příklad také při projednávání tohoto institutu v Senátu, viz výše). Obdobně není rozhodné, zda v posledních dvou letech některý ze zaměstnanců žalobce čerpal dávky nemocenského pojištění. Tato skutečnost totiž nijak nevypovídá o tom, zda zaměstnanci žalobce tohoto svého práva využijí v budoucnu. Smyslem a účelem delegace místní příslušnosti je přitom právě zajištění budoucí výplaty dávek nemocenského pojištění ve lhůtě (viz výše).
45. Pokud jde o administrativní zátěž na straně zaměstnavatele, žalobce uvedl pouze jednorázové úkony (povinnost informovat zaměstnance, provést změny používaných dokumentů či interních předpisů), které jen stěží mohou představovat pro žalobce významnou zátěž.
46. Soud dále podotýká, že žalobce nijak nedoložil své (v jádru skutkové) tvrzení, že motivací zákonodárce pro přijetí nové právní úpravy § 83 odst. 1 písm. a/ bod 2. zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

nemocenském pojištění účinném od 1. 1. 2025 (podle kterého místní příslušnost, přihlásil-li se zaměstnavatel do registru zaměstnavatelů po 31. prosinci 2024, určí Česká správa sociálního zabezpečení s přihlédnutím k provozním možnostem jednotlivých územních správ sociálního zabezpečení) by mohly být pochybnosti o zákonnosti předchozího postupu ze strany žalované při delegaci místní příslušnosti. Ani z důvodové zprávy k „novelizacímu“ zákonu č. 395/2024 Sb., kterým se mění zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, pak neplynou žádné skutečnosti, které by svědčily ve prospěch této argumentace žalobce. Žalobcem předestřený závěr nelze činit pouze na základě spekulativní úvahy, zda mohlo být stejného výsledku, k němuž směřuje nově zavedený institut určení místní příslušnosti, dosaženo také prostřednictvím delegace.

47. Nedůvodné jsou i námitky předchozího (ne)projednání delegace se žalobcem, neboť žalovaná při postupu dle § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění rozhoduje o právech a povinnostech žalobce vrchnostensky z podstaty věci. Tato skutečnost plyne ze samotného veřejnoprávního charakteru právní úpravy nemocenského pojištění. Předpokladem vydání rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti proto není shoda vůli mezi zaměstnavatelem a žalovanou jakožto vrchnostensky rozhodujícím správním orgánem. Postačí, aby žalovaná v rámci projednání se zaměstnavatelem vypořádala zásadní námitky zaměstnavatele. Soud neshledal, že by žalovaná v tomto postupu předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí postupovala v rozporu se zákonem. Ze správního spisu plyne, že žalovaná zpravila žalobce o záměru delegovat místní příslušnost Vyrozuměním, jež bylo doručeno do datové schránky žalobce dne 13. 6. 2024. Ve Sdělení se žalovaná vypořádala se všemi zásadními námitkami, které žalobce uplatnil proti provedení delegace ve Vyjádření I. Žalovaná se dostatečně vypořádala i s námitkami žalobce k výkladu § 83 odst. 6 zákona o nemocenském pojištění, resp. k analogickému použití § 18 daňového řádu a související judikatury NSS. Poukázala na rozdíly stran místního šetření a především na skutečnost, že agenda orgánů sociálního pojištění nezahrnuje pouze správu odvodových povinností, ale také zajištění pojištěnců v oblasti nemocenského pojištění a důchodového pojištění. S námitkami nově uplatněnými žalobcem ve Vyjádření II. (počet zaměstnanců žalobce) se žalovaná vypořádala v napadeném rozhodnutí, přičemž žalobce proti závěrům žalované v této otázce v žalobě nebrojil.
48. Soud podotýká, že ani z případných průtahů v řízení o delegaci (které v nelze daném případě s ohledem na veškeré skutkové okolnosti označit za excesivní) nelze bez dalšího dovozovat nezákonnost napadeného rozhodnutí ve věci samé. Pouze skutečnost, že žalovaná ve Vyrozumění uvedla, že předpokládaným dnem, od něhož dojde k delegaci (resp. k delegaci nedojde dříve), je den 1. 9. 2024, nemohla navodit legitimní očekávání žalobce, že již v zahájení řízení o delegaci místní příslušnosti nebude vydáno rozhodnutí, pokud tak žalovaná do uvedeného data rozhodnutí ve věci samé nevydala.
49. Soud neshledal ani porušení základních zásad činnosti správních orgánů, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Jak vyplývá ze shora uvedeného, v průběhu řízení k excesivním průtahům nedošlo, žalobce nebyl na svých právech nijak významně dotčen ani zatížen, nebylo zmařeno jeho legitimní očekávání, a přijaté řešení bylo přiměřené jeho cíli, a to i z hlediska nákladů, které jím žalobci mohly vzniknout.
50. Jen pro úplnost soud k tvrzení žalobce v duplice uvádí, že provádění kontroly u žalobce po vydání napadeného rozhodnutí nemůže mít na jeho zákonnost vliv.
51. Námitky nejsou důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Závěr a náklady řízení

52. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.* Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, procesně úspěšné žalované však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. dubna 2025

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.